

Ghislain Kieft

De post-moderne stijlkamer van Ed Annink

EEN VERKNIPT INTERIEUR

18

Ed Annink in de proefopstelling van zijn post-moderne interieur.

In het januari/februari-nummer van het tijdschrift 'Fodor' laat Wim Crouwel in een interview van Paul Hefting zijn gedachten gaan over het museaal verzamelen van toegepaste kunst en industrial design. Een nogal netelig vraagstuk: wat is design en wat niet? om wat voor redenen zou een museum design moeten verzamelen? om 'esthetische' redenen, om redenen van 'kunstige' aard, om historische of nog andere redenen?

Zonder diep op de zaak in te willen gaan, lijkt het me uiteindelijk een beetje vreemd om gebruiksvoorwerpen te verzamelen om

het *verzamelen*: je vervreemdt de voorwerpen van hun functie – van hun essentie, dus. Je mag ze niet eens meer aanraken. Iets dergelijks is ook een beetje met de kunst zelf gebeurd tenslotte. Het ontstaan in de negentiende eeuw van het fenomeen 'museum' heeft invloed gehad op de ontwikkeling van de kunst. Ik verdenk veel kunstenaars ervan, dat ze hun dingen maken met zoiets als het Stedelijk Museum in hun achterhoofd, en niet de huiskamer van een of andere particulier (denk alleen maar aan de formaten!).

Toegepaste kunst – het woord zegt het al – hoort in die zin niet in een museum thuis. Design moet gebruikt worden. Om allerlei

redenen verzamelt een aantal musea in Nederland niettemin designproducten. Het vraaggesprek met Wim Crouwel vond zijn aanleiding in de tentoonstelling in museum 'Fodor' van produkten van vormgeving uit de collectie van het Stedelijk Museum. Opzet en opstelling van deze tentoonstelling zijn vrij conventioneel ontwerpen van grote namen krijgen – persoonsgewijs – een eigen hoekje in de opstelling: Aalto, Colombo, Sottsass, Gispens, Rietveld, ze zijn er allemaal weer. De ontwerpen worden gepresenteerd in de isolatie van een museale ruimte. Het maakt een liefhebber van design een beetje treurig: de museale adoratie van deze met veel liefde ontworpen *gebruiksvoorwerpen*

